NO VULL SER VALENTA, VULL SER LLIURE

Són les quatre de la matinada i la boira fa estona que acaricia els carrers de Lleida. La Clara està tornant a casa tota sola, després d'una nit de festa, i a cada pas que fa allibera un sospir d'alleujament. Té por, però també la creença que no li passarà res. Gira a la dreta i a uns metres veu el portal de casa seva; es tranquil·litza. La Clara mai arriba a obrir la porta del seu pis. Desapareix. Al cap d'uns dies la troben a la cuneta d'una carretera, morta i amb signes de violència. La boira ara embolcalla els carrers de Lleida. La Clara ja no hi és. Uns la ploren, els altres la justifiquen, molts la compadeixen. "Potser va ser casualitat"; "era allí en el moment inapropiat"; "si hagués estat un noi, mai li hauria passat això". La policia busca qui ha pogut fer una atrocitat com aquesta. Algú, en silenci, es pregunta si, encara fos viva, ho hauria denunciat, i si s'hagués sentit desemparada al saber que la justícia i la societat la jutjarien per portar una faldilla massa curta o per caminar sola de nit. Al seu agressor li haurien 'caigut' com a molt nou anys. Ell hagués sortit al carrer aviat. Ella hagués tornat a sentir por en caminar pels carrers de la ciutat. Potser la vida de la Clara s'hagués tornat bruna... Potser això ja no seria vida.

Jo soc la Clara. No vull ser valenta, ni tenir por. Només vull viure en llibertat el fet d'haver nascut DONA.